

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΕΡΓΩΝ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΓΟΥΪ'ΑΝΝΗΣ

Ἡ φριχτή Κέλκισις τῶν Γάλλων καταδικίων. Ἐνας τυχερὸς Κινέζος. Τὸ μαγικὸ νύχι τῆς λεονταριῆς. Πῶς ἀνεκαλύφθη μιά σκεπτείνη δολοφονία στὰ κάτεργα. Ἡ ἀπαράχθρη ἔρνια τῆς ΓουΪ'αννης. Ἡ ἀπέδραξις τεσσάρων καταδικίων. Τὸ τελευταῖο ζύρισμα τοῦ Μιρώ. Ἐνας ἀποκεφαλίσμενος μέσα στὸ δάσος, κτλ.

Ἡ κάτεργα τῆς ΓουΪ'αννης εἶνε μιά φριχτή κ' ἀπερίγραπτη ἐπίγειος κόλασις. Ἐκεῖ πέρα γίνονταν κάθε τόσο φρικαστικά κ' ἀποτρόπαια ἐγκλήματα, γιὰ τίς πρὸ ἀσημαντές αἰτίες. Ὅλοι οἱ κακοποῖοι, λοιπόν, πού εἶνε καταδικασμένοι νὰ περάσουν τὴν ὑπόλοιπὴ ζωὴ τους κάτω ἀπὸ τὸν Τροπικὸ ἥλιο, μὲ τὸν κίτρινο πυρετὸ καὶ τὴ χολέρα, ἀλληλοξενοντώνοντα γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὴ συνήθεια τοῦ ἐγκλήματος. Καὶ τὰ παρόνεα δάση τῆς ΓουΪ'αννης κρύβουν τὰ σκοτεινὰ μυστικά τους. Μόνον δὲ τὰ σαρκωδῶρα ὄνεια προδίδουν πολλές φορές τὰ φρικαστικά αὐτὰ ἐγκλήματα.

Ἄλλο μιά ζώνη τώρα, ἀπὸ ἕνα κομμάτι ἢ ἀπὸ ἕνα κομμάτι τῆς ραβδότης στολῆς τοῦ θάματος, δὲν ἄργει, βέβαια, ν' ἀνεκαλυφθῇ ὁ δολοφόνος, καὶ τότε καταδικάζεται ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ δικαστήριον εἰς θάνατον. Μιά καμιά τιμωρία δὲν συμμορφώνει οὔτε τρομίζει πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἀπαίσιοις καταδικίους, πού ζοῦν καὶ τρώγονται μεταξύ τους, μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ὅπως τ' ἄγρια θηρία στὴ ζούγκλα. Θέλετε μερικά τέτοια παραδείγματα ;

Μεταξὺ τῶν καταδικίων, πού βρίσκονταν στὰ κάτεργα τῆς ΓουΪ'αννης, ἦταν κ' ἕνας Κινέζος, ὁ Σουν-Τιέν-Λη, ὁ ὅποιος, σὲ μιά κρίσι τρέλλας, εἶχε δολοφονήσει τὸν προϊστάμενόν του, ἕναν κάποιον Πάολο Κροντόρε. Εἶχε συλληφθῆ ἑλπίων κ' εἶχε καταδικασθῆ εἰς δέκα χρόνων καταναγκαστικά ἐργα. Ἀπὸ τὸ Παρίσι, μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους καταδικίους, στείλθηκε γιὰ νὰ ἐκτίσθῃ τὴν λαυὴ του, δουλειώνας σκληρὰ στὴ ΓουΪ'αννη. Ὁ Σουν-Τιέν-Λη ἦταν ἥσυχος καὶ σιγὰ-σιγὰ εἶχε καταφέρει νὰ κερδίσθῃ τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν δεσποφυλάκων. Κ' ἔτσι, δὲν τὸν βασάνιζαν, ὅπως τυραννοῦσαν τοὺς ἄλλους καταδικίους, καὶ δὲν μάτων τὴν πλάτη του μὲ τὸν ἀτάλαιν βοῦρδουά, τὴν λεοφόρη ἐσάτα μὲ τίς ἐφτά οὐρές !..

Ὁ Σουν-Τιέν-Λη εἶχε ἀπαλλαγὴ ἀπὸ κάθε δουλειὰ καὶ περνοῦσε τίς ὥρες του φτιάζοντας διάφορα κερματάκια ἀπὸ πολυχρόνια φτερά ποικιλῶν κ' ἀπὸ νύγια ἄγρων ζώων. Τὰ φυλακτὰ αὐτὰ τὰ πωλοῦσε στοὺς ἄλλους καταδικίους, γιὰ νὰ διασχύνον ἀπὸ κοντὰ τους τὰ κακὰ πνεύματα. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἄλλο, οἱ ἐγκληματῆς εἶνε τρομερὰ προληπτικοί. Ὁ Σουν-Τιέν-Λη λοιπὸν ἔκανε χρυσὸς δουλειὴ καὶ σιγὰ-σιγὰ εἶχε κατορθώσει νὰ μαζεύσῃ δυὸ χιλιάδες φράγκα. Τελειωταία μάλιστα ὁ παρόδοξος αὐτὸς Κινέζος εἶχε πωλήσει σ' ἕναν συμπατριώτην του ἕνα μαγευμένον νύχι, λεονταριῆς, πού εἶχε τὴ δύναμι νὰ διώχνῃ τὴν ἀτυχία ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον καὶ πού δὲν τὸ ἀπογοῦντοταν ποτέ του. Κ' ἄλθιθαι, θάλεγε κανεὶς ὅτι ἦταν πραγματικὴ αὐτῆ ἡ δύναμι τοῦ φυλακτοῦ, γιὰτὶ ὁ συμπατριώτης του ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα κατώφθηκε σ' αὐτὸς νὰ κερδίσθῃ τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν φυλάκων καὶ νὰ γλιτώσῃ τίς βαρεῖς καὶ κορασιεῖς ἀγχαρῆς.

Αὐτὸ, βέβαια, δὲν ἄρχισε νὰ γίνῃ γνωστὸ μεταξὺ τῶν καταδικίων. Τὸ βράδι βλοῦ τους συζητοῦσαν γιὰ τὴν ἐπερειακὴ δύναμι τοῦ νυχιῶ τοῦ λεονταριῆς κ' ὁ καθένας συλλογιζόταν μὲ πού τὸν τρόπο θὰ μπορούσε νὰ τὸ ἀποχρησθῇ. Ἄξαινα, ὅστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ὁ δευτέρος Κινέζος ἐξαφανίστηκε μυστηριωδῶς ἀπὸ τὸν καταλιστὸν τῶν καταδικίων ! Ὁ φύλακας ἀναστατώθηκε. Ἀρχισαν νὰ ψάχνουν τίς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Μάνα μῆπως τυχόν τὸν ἀνεκαλύθουν καὶ τέλος ἀναγκάσθηκαν νὰ τὸν ἀναγέρουν ὡς ἐξωφανισθέντα. Οἱ ἄλλοι καταδικίους συλλογιζόμενοι τότε ὅτι τὸ μυστηριώδες ἐκείνον νύχι τοῦ λεονταριῆς τὸν εἶχε βοηθήσει νὰ δραστηριώσῃ ἀπὸ τὴν φριχτὴ κόλασι τῶν κατέργων...

Ἐνα πρωὶ ὅμως, ἐνὸς ὁ Σουν-Τιέν-Λη καθόταν κοντὰ σ' ἕνα φύλακα κ' ἐφτάθηκε, ὅπως πάντα, τὰ φυλακτὰ του, προσήλασε τὸ βλέμμα του στὸν οὐρανὸ, πού καγόταν ἀπὸ τὸν ἥλιο, κ' ἔβγαλε μιά κραγιὴ τρώγιον :

—Μοσιού ! Μοσιού ! Τὰ ὄνεια !..

Ὁ φύλακας τοῦ τῖναξε μιά κλοισιὰ.

—Ἄρρησε μὲ ἥσυχον, τρελλομανεῖς !.. τοῦ φώναξε.

Μὰ ὁ Κινέζος ἄρχισε νὰ τρώγῃ ἀπ' τὸ φῶδον του καὶ κάθε τόσο ψιθύριζε μὲ τὴν παρὰξενη ἐπιμονὴ του :

—Μοσιού !.. Μοσιού !.. Τὰ ὄνεια ! Κακὸ ! Πολὺ κακὸ !..

Ὁ φύλακας σκανδαλίστηκε στὸ τέλος κ' ἔβαλε τὸ χέρι του πάνω ἀπὸ τὰ μάτια του γιὰ νὰ δῇ καλύτερα. Ἦταν πράγματι ἕνα κομμάτι ἀπὸ ἀρχαιετικὰ ὄνεια, πού ἔφερον γύρους πάνω ἀπὸ τὸ γειτονικὸ δάσος, χάνονταν μέσα στὰ δένδρα του καὶ ξανάφευγαν μ' ἀπίσιους κρογμούς. Ὁ φύλακας, ξεστομιζόμενος ἕνα σωρὸ βλαστήμιες ἐναντίον τοῦ Κινέζου, πού τοῦ γύλασε τὴν ἠενία, τὸν διέταξε νὰ πάρῃ μιά τσίπα κ' ἕνα φτιάρι κ' ἔπειτα τράβηξε πρὸς τὰ ἐκεῖ, γιὰ νὰ δῇ τὸ συνέβαινε. Τὰ ὄνεια τρώμαζαν καὶ πέταζαν μακριὰ. Καὶ τότε, σ' ἕνα ξέφωτο τοῦ δάσους, ὁ δεσποφυλάκας κ' ὁ Κινέζος εἶδαν ἕνα φρικαστικὸ θέαμα : Τὸ πτόμα ἑνὸς καταδικίου, πού εἶχε ξεθαρτῆ ἀπὸ τὰ θηρία κ' εἶχε σκορπισθῆ ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Δὲν ἴσχυε λοιπὸν καμιά ἀμφιβολία ὅτι εἶχε γίνῃ ἕνα συμπερὸ ἐγκλημα ! Ὁ φύλακας διέταξε τὸν Κινέζον νὰ μεταφέρῃ τὸ πτόμα στὸν καταλιστὸ κ' ἐκεῖνος ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν διεθυντὴ τῶν φυλάκων καὶ τοὺς ἀστυνομικοὺς τῶν κατέργων.

Ἀπὸ τὴν ἱεροδικαστικὴν ἐξέτασι πού ἔγινε κατόπιν, ἀπαδείχθη ὅτι τὸ πτόμα ἦταν τοῦ Κινέζου, πού εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ τὸν Σουν-Τιέν-Λη τὸ μαγικὸ νύχι τοῦ λεονταριῆς. Πιὸς ὅμως τὸν εἶχε δολοφονήσει ; Οἱ δεσποφυλάκες ἄρχισαν ν' ἀναζητοῦν ἄλλους τοὺς καταδικίους. Τέλος, ὅστερα ἀπὸ πολυήμερες ἐρευνες, κατώφθησαν νὰ διαφωτισθῶν αὐτὸ τὸ σκοτεινὸ μυστήριον. Τέσσερες ἀπὸ τοὺς καταδικίους, ὁ Μαροῦλ Ναυτόξ, ὁ Ζαβιὲ Ἀκκέρ, ὁ Ζώρς Μαρινὸ κ' ὁ Ζάν Βιλλάν, εἶχαν ἀποφασίσῃ νὰ δραστηριοῦν. Γιὰ νὰ ἐξαφανίσουν λοιπὸν τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἐκλόπου τους, ἀπεφασίσαν νὰ ἀποκηθύνον τὸ νύχι τοῦ λεονταριῆς μὲ τὴν μαγικὴ δύναμι. Κ' ἔτσι, παρέσαν τὸν Κινέζον μέρου τοῦ δάσους, κ' ἐκεῖ, ἀπὸ τοῦ πῆραν τὸ νύχι τοῦ λεονταριῆς, τὸν ἀνάγκασαν νὰ γονατίσῃ μπροστὰ τους. Ὁ ἕνας τότε ἀπ' αὐτοὺς, ὁ Ζάν Βιλλάν, ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὸ ἀπαίσιους εἰσοβίτες, τὸν ἀποκεφάλισε μὲ μιὰ πλατεῖα κ' ἀφαιρῆ λῆμα, πού τὴν εἶχε φτιάξῃ ἀπὸ ἕνα σιδερένιο ξαβία. Ἐπειτα, βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς ἄλλους καταδικίους, τὸν ἔθαψε στὴ ρίζα ἑνὸς δένδρου. Κανεὶς τοὺς ὄμως δὲν μπορούσε νὰ φαντασθῆ ὅτι τὰ θηρία θὰ ἔρχονταν τὸ πτόμα τοῦ θύματος τους καὶ ὅτι θ' ἀνεκαλύπτοντο. Οἱ τέσσερες, λοιπὸν, ἐγκληματῆς φυλακίσθηκαν κ' ὅστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ κρεμάσθηκαν ζωντανοὶ ἀπὸ τοὺς δεσποφυλάκας, γιὰ νὰ τοὺς φανε τὰ ὄνεια, ὅπως ἔμαγαν καὶ τὸ δυστυχεμένον θῆμα τους !

Ὁ Ζάν Βιλλάν τὸν ἀποκεφάλισε μὲ μιὰ πλατεῖα λῆμα...

Ὀλλανδικὴ ΓουΪ'αννη γιὰ νὰ σωθῶν ! Γι' αὐτὸ πολλοὶ ἐγγράμματοι τὴ νύχτα κρυφὰ στὰ δάσος, γιὰ νὰ φτιάξουν μιά σχεδιά, μὲ τὴν ὁποία θὰ τὸν σκάνουν ἀπὸ τὰ κάτεργα. Μ' αὐτὸ τ' ὄνειρο ζῶσαν τρεῖς ἀπὸ τοὺς καταδικίους : Ὁ Λοῦϊ Ράλφ, ὁ Γκαστόν Λετρον κ' ὁ Μορις Μανιάξ. Μιά μέρα λοιπὸν, ὅταν πρὸς ἐτοίμασαν τὴν σχεδιά τους, ἀποφασίσαν νὰ δραστηριοῦν. Ἐτρεξε ὅμως νὰ τοὺς ἀκούσῃ ἕνας ἄλλος καταδικίους, ὁ Ροιπέτ Μιρώ, κ' ἐκείνους τότε, γιὰ νὰ μὴ τοὺς προδώσῃ, συμφώνησαν νὰ τὸν πάρουν μαζὺ τους. Κ' ἔτσι, τὴν ὁριωμένη νύχτα, γλιστροῦσαν κ' οἱ τέσσερες ἀβόρφα πρὸς τὸ δάσος. Ὁ Μιρώ εἶχε πάρει μαζὺ του κ' ὅλες τίς οικονομίας του. Κ' αὐτὸ ἦταν ἡ καταστροφὴ του. Οἱ τρεῖς ἄλλοι καταδικίους ἀπεφασίσαν νὰ τὸν ἐπιστορέψουν.

Στὸ δάσος λοιπὸν ὁ Ράλφ εἶπε στοὺς συντρόφους του :

—Παιδιά, πρέπει νὰ ἐπιρροῦσθε καὶ ν' ἀλλάξουμε ροῦχα, γιὰ νὰ μὴ μάς γνωρισθῶν ἐκεῖ πού θὰ φτάσουμε !..

Οἱ οἱ συμφώνησαν μὲ τὰ λόγια του. Εἶχαν ὅμως ἕνα μόνο ἔσρατι.

—Δὲν περνοῦσε, εἶπε μὲ ἀρέλεια γελώντας ὁ Μιρώ. Ὁ Ράλφ θὰ μὲ ζυρίσῃ καὶ θὰ πάρῃ τὸ ἐποικισμὸς του !..

—Σύμφωνοι ! ἔκανε ὁ Ράλφ. Κάθσε σ' αὐτὸ τὸν κορμὸ τοῦ δένδρου.

Ὁ Μιρώ πρῶτα κἀθήσε στὴ ρίζα ἑνὸς δένδρου. Ὁ Ράλφ τότε ἔβγαλε τὸ ἔσρατι του, τ' ἀκόσισε στὴ λοιφίδα του, ἔπασε τὸ κεφάλι τοῦ συντρόφου του καὶ μὲ μιὰ ἀπότακη κινήσει τοῦ ἔκοψε τὸ λαμὸ !

Ὁ Λετρον κ' ὁ Μανιάξ παρακολούθησαν μὲ ἀπάθεια αὐτὴ τὴν δολοφονία κ' ἔπειτα, ἀπὸ τοῦ πῆραν τὸ πτόματός τους, μπήκαν στὴ σχεδιά τους κ' ἐτοίμαζόντουσαν νὰ φύγουν, ὅταν ἀξάφνα ἡ σφαί-

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑ ΟΣΤΡΑ

ΕΡΩΣ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ

ΚΟΥΜΠΣΜΕΝΗ στο παράθυρο, ή αδελφή Άννα κίτταζε έξω. Ήταν πολύ πρωί ακόμα. Ή μέρα ά- νέτελλε σιγά-σιγά. Ήταν μία φθινοπωρινή μέρα του 1915, του δευτέρου έτους του παγκοσμίου πολέ- μου. Ο ήλιος, όστόσο, που πρόβαλλε πίσω από τον λόφο, ήταν πολύ πιο χρυσός και πολύ πιο άμορφος από άλλότε...

Τό νοσοκομείο είχε άρχισει να ξηντά. Άπό τό ά- νοχτό παράθυρο άκούγοντόσαν κάτω οι βηματισμοί, άγγου άκουα και κίτωες μουδιασμένοι, τών στρα- τιωτών που έκαναν τήν άνάγκη τους, τών νοσο- κωμικών που πηγαυνοζήγόντοσαν, τών μαγειρών που κουβαλούσαν τούς κουβάδες τους στό μαγειρείο. Μά δέν είχε τίποτε τό εθθμο ή κίνησι αυτή. Στενοχωρημένη, ή αδελφή Άννα, ξανάκλεισε τό παράθυρο. Δέν ήξερε τό γιατί, μά ήταν έτοιμη ν' αναλυθή σέ λυ- μούς... Τήν προηγούμενη μέρα είχαν κουβαλήσει καινούριους τραυμα- τίας στό νοσοκομείο. Αυτές ή μεταφορές είχαν γίνει τελευταία πολύ πιο πυκνές, Γιγνόντοσαν λάντα σχεδόν τή νύχτα. Και μαζί τους οι τραυ- ματίαι έφεραν όλη τή φρικτή του μετώπου, όπου εξακολουθοΰσε να βροντά τό κανόνι...

Έκει, λοιπόν, στό σκοτεινό διάδρομο, άνάμεσα σ' έκατό κομμά ξα- πλωμένα άνίτηνα πάνω στά φορεία, ή αδελφή Άννα είχε αναγνωρίσει, είχε μαντέψει καλύτερα, τή μορφή του λοχαγού Λωράν.

Τή στιγμή εκείνη άκριβώς δ λοχαγός Λωράν ξαναγύριζε άργά- άργά στη ζωή. Όταν τόν τοποθέτησαν στό κρεβάτι του και τό άλλα- ξαν τις πληγές, είδαν πώς ή κρίσιμη περίοδος είχε πιά περάσει γι' αυτόν. Μονάχα τό μάτια του κινδύνεσαν ακόμα, από τό μαροϋτι που τό είχε καταλάβει. Ή αδελφή Άννα στάθηκε πλάι του και τόν κίτταζε πολλή ώρα, μέ δα- κρυσιμένα μάτια. Νά περιβάλη, να περιβάλη μέ τις φροντίδες της, μέ τις περιποιήσεις της, μέ τή στοργή της, αυτόν τόν άνθρωπο, ήταν γι' αυτή ή έκκληρωσις του πιο μεγάλου πό- θου, που είχε ποτέ στη ζωή της.

Πριν πέντε χρόνια, ή Άννα, που έμενε τότε άκόμα στό πατρικό της σπίτι, είχε δοκιμάσει έ- να άγνό αίσθημα για τό λοχαγό Λωράν. Έκεί- νος έδεξε έπίσης πώς συμμεριζόταν τό αίσθη- μα της. Μά άξιαρα, έφυγε μία μέρα για τις Άποικίες, όπου τόν μετέβλεαν. Γι' αυτό Άννα, ήταν πια σέν να είχε χαθή από τή ζωή. Και μόνο λίγους μήνες προτού έκτραγή δ πόλεμος, έ- μαθε πώς δ άνθρωπος που είχε λατρεύσει, γύ- ρισε στη Γαλλία παντρευμένος λ...

Ήταν ένα σκληρό, πολύ σκληρό πράγμα αυ- τό για τήν τρυφερή της ψυχή. Μά δέν μνησι- κάκιασε. Μόνο που, έπάνω στην άπελπισία της, ζήτησε τήν άδεια από τό σπίτι της να προσέ- ρη κι' αυτή, όπως τόσα κορίτσα τότε, τις ύψη- ροσιές της στους πληγωμένους και τούς πονε- μένους. Δέν τό είχε πη όπτε στόν έναυτό της. Μά, παίρνοντας αυτή τήν άπόφασι της, είχε συγχρόνως και τήν έλπίδα πώς μία μέρα θα μπορούσε ίσως έτσι να περιποιηθί κι' εκείνον, μαζί με τούς άλλους πολεμιστάς, τούς πληγω- μένους, τούς σκατεμένους.

Και τόν περιποιήθηκε πράγματι, τώρα που τόν έφεραν τραυματία στό νοσοκομείο, τόν πε- ριοποιήθηκε με άφοσίσει, με στοργή. Δέκα μέ- ρες από τότε που τόν μετέφεραν στό νοσοκο- μείο, έκανε τόσα πολλά γι' αυτόν, όποτε δ νεαρός λοχαγός έπαρεσε να αισθάνεται είνγνωμοσύνη άπάναντί της...

—Μικρή μου αδελφούλα, της είπε μία μέρα δ λοχαγός. Οΰχετε τήν καιλωσύνη να γράψετε ένα γράμμα για μένα ; Με τό τυφλά μου μάτι, δέν θα τό κατώρθωνα μόνος μου...

Και ή Άννα πήρε και έγραψε τό γράμμα, που της υπάγορνε δ τραυματίας. Ήταν μία σύνταξη άρήρησι τών τελευταίων ήμερών του μετώπου, του τραυματισμού του, και άκόμη συντομώτερη τών ήμερών, που είχε περάσει ίσαμε τότε στό νοσοκομείο. Άρχισε με τή φράσι :

ρες ενός πολυβόλου τούς κάρφωσαν άνίτηνοσι στη θέσι τους. Τί είχε συμβή ; Άπλοΰστατα, οι δεσμοφύλακες είχαν ανακαλύψει τή δραπέ- τεισι τους. Οι κακοποιοί, πληγωμένοι από τις σφαίρες αναγκάστηκαν να παραδοθών και να ξαναγυρισούν στα κάτεργα της Γουάνης. Μά και τό πλάμα του Μιρό δέν άγγησε ν' ανακαλυφθί. Κι' έτσι οι τρεις κατάδικοι πήλρωσαν κι' αυτοί με τή ζωή τους τό άποτρόπαιο Έγκλημα. Παρ' όλες, όστόσο, τις αδοτήριες τιμωρίες, οι κατάδικοι δέν συμφορονόσαν. Έξακολουθών, όπως αναγράφω, να έγκληματιούν ά- πό συνήθεια, κι' έτσι ή Γουάνη είχε δ τόπος τών πιο φρικασίονων και τών πιο άποτρόπαιων έγκλημάτων : Μία πραγματική έπίγειος κό- λασις λ...

M. ΛΑΡΙΚ

«Άγαπημένη μου γυναικούλα...»

—Μήπως υπάρχει κανένα γράμμα για μένα ; ρωτοΰσε κάθε μέρα από τότε δ τραυματίας τήν Άννα, μόλις εκείνη έμπανε στην άδουσα.

Ή Άννα ήταν ύποχρεωμένη να τό άπαντά με τό «όχι», γιατί πρα- γματικά δέν έχοχόταν τό γράμμα που περιμενε. Με τόν έβλεπε στενο- χωρημένον και πάντοτε ειφίριζε να τό πη μία δικαιολογία γι' αυτή τήν άπελπισία άργατορία : Δέν είχε έλθει Ταχυδρομείο εκείνη τή μέρα, τά στρατιωτικά Ταχυδρομεία λειτουργούσαν πολύ άσχημα σ' εκείνον έ- κει τόν τομέα, τά τραίνα είχαν διατεθί όλα για να μεταφέρουν στρα- τεύματα στό μέτωπο, κ.λ. κ.λ. Και τό γράμμα αυτό, που άργουσε τόσο πολύ νάφθη, δέν τό περιμενε πια μονάχα δ λοχαγός Λωράν. Τό περι- μενε τώρα και ή Άννα, με τήν ίδια άναπονητορία, τό σκεφτόταν όλη τή μέρα, τό έβλεπε τή νύχτα, στόν ύπνο της.

Μά τό γράμμα δέν έχοχόταν και ή μέρες περνούσαν... Ή κατάσταση του τραυματία είχε άρχισει άξιαρα να χειροτερεύη. Είχε πυρετό και μέσα στόν πυρετό του, αυτό τό γράμμα που δέν έχοχόταν, τών τυρανού- σε φρεντά. Κι' ή Άννα λέθανε μαζί του από τήν άπελπισία της...

Έπιτέλους, μία νύχτα, ή Άννα άπεπάσισε να κινή αυτό που από μέρες τώρα είχε σκεφθί : Κάθισε και τό έγραψε μόνη της αυτό τό γράμμα !

Κι' άργότερα, δέν θυμόταν πια διόλου τό τί είχε γράψει. Όταν τό τελείωσε, τότε μονάχα θυμήθηκε πώς δέν ήξερε καν τό όνομα εκείνης, τών άντια, κι' αυτό τό γράμμα, είχε δανείσει τό βαθύτερα και τό λε- πτότερα αίσθημα της γνήσις της. Μά άφού σκέφθηκε λιγάκι, ύπό- γραψε : «Η γυναικούλα σου».

Τά ύπολοιπα ήταν εύκολα. Ή Άννα έστει- λε τό γράμμα σ' ένα γνωστό της στό Πα- ρισί, και εκείνος, σύμφωνα με τήν παραγγε- λια της, τό ταχυδρόμησε από τό Παρισι στο νοσοκομείο του μετώπου. Ο λοχαγός Λωράν χάρησε τρυφερά τό φάκελλο, όταν τόν έφερε δ ταχυδρόμος, και έπειτα τόν έδωσε στην Άννα. Εκείνη του διάβασε τότε αυτά που μόνο της είχε γράψει. Ο λοχαγός άκου- γε, με μία φανερωμένη άπάθεια. Μά ένα ά- διάφοτο χαμόγελλο, μά παράξενη λάμψη, είχαν φωτίσει τό πρόσωπο του...

Άπό κείνη τή στιγμή, δ Λωράν, που ήταν άλλοτε τόσον όμηλητικός και τόσο περιποιη- κός προς τήν Άννα, φάνηκε πώς είχε ξεθά- σει άκόμη και τήν παρουνία της. Ο παρα- κός φόβος, άκόμη και ή παρουνία της νεαρ- ής κόρης, φανόταν να τόν στενοχωρή τώρα υπερβολικά. Χαμμένος μέσα στις κουβέρτες του, έμενε όρες όλόκληρες άνίτηνος, χωρίς να ασαλή καθόλου. Και μόνο τ' άδυνατομέ- να του δαχτύλα έφιγγαν καποτε-καποτε τό γράμμα, που κρούτοσαν, και μόνο ή κίνησις αυτή έδινε στην Άννα να καταλάβη πώς δ λοχαγός δέν κομόταν...

Μία μέρα τέλος, ένθ ή Άννα βρισκόταν στόν κήπο, ήθελε πράγματι στόν Λωράν ένα γράμμα. Ένα γράμμα σ' άλήθεια από τό Παρισι αυτή τή φορά και πραγματικά από τήν γυναίκα του. Ή Άννα αισθάνθηκε τήν καρδιά της να χτυπά δυνατά. Μά δύο λόγια, ή κ. Λωράν άνήχησε στόν σφύγγό της πώς θα πήγαινε να τόν δή λ...

Τό ίδιο βράδυ ή Άννα μίτηκε, όπως συνή- θως, στό κοιμητό του λοχαγού. Τό γράμμα— τό πραγματικό γράμμα—ήταν εκεί, έπάνω στό γονάτι του. Ο τραυ- ματίας φανόταν πολύ χαρούμενος, που θα ξανάβλεπε γρήγορα τήν γυ- ναίκα του... Ή Άννα τόν άκουγε με κομμένη τήν άναπνοή. Και τότε, άξιαρα, τήν κατέλαβε ένας φόβος, ένας άπέραντος φόβος, και τό διη- γήθηκε τήν ιστορία της ψευτικης έπιστολής που τό έστειλε για να τόν παρηγοήσι.

Με άγωνία, σκυμμένη έπάνω του, περιμενε τήν άπάντησι του. Βρά- δυοσε και ή άδουσα είχε άρχισει να σκοτεινιάη στις γωνίες. Στόν άρι- στρονό τοίχο δέν δέκρινε κανεις τίποτε άλλο από τή μορφή του Χρι- στοΰ, ένός μικρού άγάλματος, που ήταν εκεί υψηλά τοποθετημένο.

Μεσολάβησε μία μακρά σιωπή. Κι' έπειτα, ή Άννα άκουσε μία αδύ- νατη φωνή, που δέν τήν άνεγνώρισε άμέσως και που της είπε :

—Έγχαριστώ λ... Και αυτό ήταν έλο. Σιγά-σιγά τότε και άδούβερα, σπρόκθηκε. Τά μάτια της ήσαν βου- κωμένα...

Τήν ίδια στιγμή είδε καταγής, πλάι στό κρεβάτι του Λωράν, ένα πεταμένο, τσαλακωμένο χαρτί. Χωρίς καν να τό κιντήση, τό άνεγνώ- ρισε : Ήταν τό ψεύτικο γράμμα, τό γράμμα της. Έσκυψε, τό πήρε και τό πέταξε στό έδαφος.

Μία μικρή φλόγα άναπήδησε τότε. Και ή άντανάκλασις της φλόγας αυτής ύψώθηκε κατά μήκος του τοίχου, και πήγε και στάθηκε για μία στιγμήόλα κάτω από τά πόδια του Έσταυρωμένου...

